

Annadale, den 1 juli 1935.

Käraste "Tutta",

Var det icke så som Pappa brukade kalla Dig, o A.H.G.? För ungefär en miljon år sedan eller så... Jag själv torde för det mesta ha lystrat till den klingande benämningen "Geissii" och stora bror Pekka var visst begåvad med smeknamnet "Peppi". Dessa tonsköna titlar tillhöra en svunnen tid, vars minne dock lever.

Ditt långa och makalösa brev av den 1 juni fyllde mitt yngre-brorshjärta med djupaste tacksamhet och icke så liten stolthet över att bliva hugnad med en så magnifik epistel, sirligt och formfulländat framknackad på en ädel skrivmaskin. Tack, tack, käraste syster, och låt mig lyckönska Dig till Ditt nya hobby!

Du frågar mig om jag tyckte att Emma S. var sig lik. Jag måste bekänna att jag tyckte om henne mera nu än förr. Jag är rädd för att jag i barndomstiden icke nog uppskattade henne. Hennes "ömma låga" för mig förblev, så vitt jag kommer rätt ihåg, tämligen obesvarad från min sida. Det föresvävar mig t.o.m. att jag på den tiden hyste en ganska deciderad aversion mot flickor i allmänhet, och att stackars Emma icke blev utan sin lilla släng av sleven. Ack, det är ju så, att uppskattandet av Hennes Majestät Kvinnan icke brukar karakterisera pojkåren.

Thyra tyckte mycket om henne, och så torde för resten alla andra ha gjort också, tack vare hennes okonstlade och gemytliga väsen. Hon påstod själv att hon ser äldre och mera "mammaktig" ut än hennes äldre syster Ingrid (Pekkas gamla flamma). Huruvida detta håller streck, är jag icke i tillfälle att avgöra. Du har väl icke sett Ingrid på flere decennier heller? Tempora mutantur et nos mutamur in illis, som de gamla romarne brukade säga, inklusive Pappa avlidne.

Vid detta laget har Du kanske redan haft besök av Hanna Winkvist och Yrjö Alfred Paloheimo, båda vänner och beundrare av Pekka. De

lovade söka upp Dig och framföra våra hjärtligaste hälsningar muntligen. Som Du vet, ägde Paloheimo en liten fruktfarm i Ojai, Calif., vilken han numera sålt. Han begick det lilla misstaget förliden december, att han gifte sig med en dam i Ojai, som torde vara cirka 10 år äldre än han och dessutom har varit gift två gånger tidigare. Äktenskapet synes icke ha utfallit till parternas belåtenhet, eftersom Yrjö nu sagt farväl till Amerika och styrt kosan till sina fäders land. Det skall bli intressant att se, om han där finner en mera varaktig lycka i livet. Han är för övrigt en ofantligt intressant, begåvad och angenäm människa med ett oförbrännerligt gott humör. Pekka var mycket förtjust i honom. Självasste Krishnamurti var "best man" vid vigseln.

Hoppas att Norgevistelsen gjort Ruth gott. Hon är visst kolossal omtyckt i banken, och det undrar jag ej alls på, ty hon är ju en förtjusande mors förtjusande dotter! Du kan berätta henne, att direktör Rainer v. Fieandt vid sitt senaste besök å konsulatet (i våras) uttalade sig mycket berömande om henne. Tacka henne för hälsningarna, också dem som jag fick genom gen.kons. Solitander. Kanske Ruth någon gång igen då hon känner sig i tagen, sänder mig "a couple of lines"?

På tal om rekreationsresor, så har jag just tagit sommarledighet, och meningen är att vi i slutet av denna vecka fara på en liten automobiltripp norrut, möjligen ända upp till staten Maine, som ligger näst till Canada och med avseende på natur och klimat säges påminna rätt mycket om Finland. Kanske får Du ett vykort, om lyckan är god.

Du frågar mig om jag emottagit avskriften av Pekkas testamente. Jo, den kom nog redan i medlet av förliden mars, men då intet brev medföljde som skulle utvisat, vem som var avsändaren eller till vem avskriften eventuellt skulle returneras, blev papperet liggande hos mig, och jag hade nästan glömt hela saken, om inte Du till all lycka nu påmint mig där om. Använder mig gärna av Ditt vänliga anbud att frambefordra dokumentet till behörig ort och sänder det förty härmed till Dig, behörigen undertecknat och bevittnat.

Och så komma vi till Erics aktie. Kära Du, Du missförstod min förfrågan alldeles, om Du därav fick intrycket att jag önskade få aktien hit. Det är ju tvärtom mycket bättre, att den förvaras där i Finland, och det var ofantligt snällt av Dig och Sassi att sköta om dividendernas inkassering och deponering under alla dessa år. Min fråga var h.o.h. resultatet av min utomordentliga minnesslöhet, varav jag på senare tider har börjat lida. Intet annat. Därför tar jag mig nu friheten att returnera aktien till Dig och hoppas att Du fortfarande med systerlig älskvardhet tar hand om densamma. Tackar Dig därför redan på förhand!

Tack skall Du också ha för vänligheten att sända mig premieobligationslånets dragningslista. Visserligen vunno vi denna gång ingenting, men låtom oss hoppas att lyckan sparkar oss en annan gång.

Vänligt av Dig och Georg att taga vara på Gerald. Han behöver nog all den omvårdnad han kan få, stackars pojken. Thyra tyckte också synd om honom och var därför särskilt vänlig mot honom, vilket jag tror Gerald mycket uppskattade. För min egen del måste jag bekänna, att jag inte hade någon särskild dragning till honom. Detta berodde måhända därpå, att han i mitt tycke gjorde för mycket beslag på Pekka. Han spelade nästan rollen av Pekkas "förmyndare" och hängde så ihärdigt fast vid honom, att jag nästan aldrig fick tillfälle att tolka med Pekka på tumanhand. Du förstår situationen, Gerda. När två bröder träffas efter 30 år, är det en massa saker som dyka upp ur minnets gömmor och binda dem samman, om de ha ostört tillfälle till umgänge med varandra och få prata och prata och prata... Men när en tredje så gott som alltid är närvarande och på sätt och vis synes vilja "kontrollera" situationen, blir ett intimare utbyte av tankar omöjligt. Och därför kunde jag inte hjälpa att jag gärna sett, att Gerald "monopoliserat" Pekka litet mindre än han gjorde. Men... kanske var det Pekka själv behagligt... och låtom oss icke döma...

Du talar så rörande vackert om Dina kära gravar, att jag mången gång ville vara Dig följaktig till dem. Jag minnes själv, med vilken sonlig vördnad och kärlek jag brukade besöka Pappas grav och liksom

fira gudstjänst där i de dödas stad, bland alla vackra och goda minnen, vilka höllo sin välsignande hand över allt och alla, levande såväl som döda... Jag förstår så väl Din lust att vallfärda dit, ty där förnimmer Du säkerligen mera djupt och intimt - än mitt i vardagslivets stök - Din odödliga gemenskap med dem som Du lärde att älska medan de levde...

Men jag säger liksom Du, låtom oss icke bliva melankoliska. Till all lycka ha vi alla tre (Pekka, Du och jag) fått i arv efter Pappa - och kanske också efter Mamma - ett ganska vaket sinne för humor, och det är en jädrans god sak. Förmågan att också kunna se det komiska och tokroliga i livet hjälper oss stackars människor mycket och tillför vår tillvaro den nödiga sältan. Jag minnes med välbehag det hjärtliga skratt varmed Pappa, trots sin sjukdom och allt sitt lidande, kunde läsa t.ex. Boulots krönikor i H:bladet och Sigurds humoresker. Här människan förmågan att skratta, har hon också förmågan att njuta ~~med~~ av den gudsgåva, som kallas liv och tillvaro...

Du frågar mig om jag känner till författarna Waldemar Hammehög och Hans Fallada. Jag måste bekänna att de äro okända storheter. Följaktligen skall jag med oblandat nöje göra deras bekantskap, ifall Du, kära Gerda, känner Dig hågad att sända mig någon av deras böcker.

Nu har också mitt brev blivit för långt. Och jag skall sätta punkt. Tills nästa gång. Var hälsad, Du och Ruth och Sven Göran och Georg från Thyra och Eric och

Din lillebror

P.S. Testamentsavskriften får Du direkt från konsulatet. Jag måste näml. sända den dit för att få min varnuteskrifning beslyst och jag bad dem posta den direkt till Dig.

Idem.